

Arrest

**nr. 178 882 van 1 december 2016
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 november 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. VAN EENOO en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het Rijk binnengekomen op 22 september 2015 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 7 januari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoekster werd gehoord op 29 februari 2016 en op 23 juni 2016.

1.3. Op 27 juli 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u geboren op 31 januari 1980 te Zarqa in Jordanië, alwaar u steeds zou hebben gewoond. U bent soenniet en net als uw vader bent u van Palestijnse afkomst. Uw moeder heeft de Egyptische nationaliteit. In Jordanië beschikte u steeds over een tijdelijk verblijfsdocument dat elke twee jaar verlengd dient te worden (zie Jordaans paspoort). Op 20 januari 2009 bent u in Jordanië gehuwd met de heer M.(...) B.(...) M.(...) (CG 15/26086), geboren op 19 februari 1980 te Aleppo, Syrië die een soenniet van Koerdische origine is. U studeerde af aan de hogeschool in de richting van toerisme en heeft als docente aan de Hashemite Univerisiteit in Zarqa gewerkt. Omwille van de slechte gezondheidssituatie van uw schoonouders verhuisde u in juni 2012 samen met uw echtgenoot naar de wijk Ashraffiya in Aleppo, Syrië. Via een oom vernam uw echtgenoot in november of december 2012 dat hij door het Syrische leger werd opgeroepen als reservist. Het Vrije Syrische leger viel de wijk binnen en nog in december 2012 werd jullie huis geraakt door een projectiel. Jullie verhuisden naar de stad Afrin.

Teneinde uw Jordaanse paspoort te laten verlengen, trok u in augustus 2014 vanuit Afrin op illegale wijze naar Turkije om van daaruit op legale wijze naar Jordanië te reizen. Na twee maanden in Jordanië verplaatste u zich omwille van familiale redenen samen met uw moeder naar Egypte, waar u vervolgens nog één maand bent gebleven. Vanuit Egypte reisde u tenslotte op legale wijze naar Turkije terug van waaruit u andermaal een smokkelroute nam richting Afrin, Syrië.

In augustus 2015 kwamen mensen van de "PKK" bij jullie thuis langs om uw echtgenoot te vragen deel te nemen aan de Koerdische strijd. Uw echtgenoot weigerde en diezelfde dag nog vertrokken jullie naar een dorp aan de grens met Turkije. Met behulp van smokkelaars stak u samen met uw echtgenoot en uw schoonvader illegaal de Syrisch-Turkse grens over. Vervolgens nam alleen u samen met uw echtgenoot vanuit Turkije op illegale wijze de boot naar Griekenland van waaruit jullie achtereenvolgens Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland doorkruiste. Op 22 september 2015 kwamen jullie in België aan en op dezelfde dag dienden jullie hier samen een asielaanvraag in. U beroept zich op de asielmotieven van uw echtgenoot. Zelf kende u noch in Jordanië, noch in Syrië persoonlijke problemen.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw originele paspoort, het originele paspoort van uw echtgenoot, uw originele identiteitskaart, de originele identiteitskaart van uw echtgenoot, het originele rijbewijs van uw echtgenoot, het originele familieboekje, uw originele huwelijksakte en het originele militaire boekje van uw echtgenoot.

B. Motivering

Rekening houdend met de door u ingeroepen vluchtmotieven kan in uw hoofde niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag integraal steunt op dezelfde motieven als deze aangehaald door uw echtgenoot, M.(...) B.(...) M.(...) (O.V. 8.128.665), i.c. zijn oproeping als reservist door het Syrische leger en de vraag van de Koerden om deel te nemen aan de Koerdische strijd na jullie terugkeer naar Syrië. Gevraagd of u nog andere redenen heeft voor uw asielaanvraag, stelde u expliciet van niet (CGVS I vrouw, p.12). Dient hier echter te worden benadrukt dat uw asielaanvraag moet worden beoordeeld ten aanzien van uw land van gewoonlijk verblijf. Dit is in casu Jordanië en niet Syrië.

Bovendien moet worden opgemerkt dat u zelf uitdrukkelijk aanhaalde in Jordanië geen persoonlijke problemen te hebben gekend (CGVS I vrouw, p.8). U blijkt Jordanië immers enkel te hebben verlaten omdat uw echtgenoot naar Syrië terugkeerde omwille van de slechte gezondheidstoestand van zijn ouders en u met hem meeging. Uit uw verklaringen blijkt aldus niet dat u uw land van gewoonlijk verblijf omwille van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade diende te verlaten. Bijgevolg kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend en komt u evenmin in aanmerking voor toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Aangaande de documenten die u voorlegt, met name uw originele paspoort, het originele paspoort van uw echtgenoot, uw originele identiteitskaart, de originele identiteitskaart van uw echtgenoot, het originele rijbewijs van uw echtgenoot, het originele familieboekje, uw originele huwelijksakte en het

originele militaire boekje van uw echtgenoot, moet worden opgemerkt dat deze niets aan bovenstaande vaststellingen kunnen wijzigen, aangezien ze enkel uw persoonsgegevens en deze van uw echtgenoot staven. Deze documenten spreken zich niet uit over uw asielmotieven.

Dat uw echtgenoot, M.(...) B.(...) M.(...), de subsidiaire beschermingsstatus kreeg toegekend wijzigt evenmin iets aan voorgaande appreciatie. Elke asielaanvraag moet immers individueel en op zijn eigen individuele merites worden beoordeeld. Gezien uw echtgenoot over de Syrische nationaliteit beschikt, werd zijn asielaanvraag beoordeeld ten aanzien van Syrië.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1, A (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen dd. 28 juli 1951, artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van de vluchtelingen dd. 31 januari 1967, artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en de onderzoeks-, zorgvuldigheids- en materiële motiveringsplicht, werpt verzoekster op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen helemaal niet motiveert waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Verzoekster voert aan dat het Commissariaat-generaal in de toekomst dient te kijken om te beoordelen of zij een actueel en reëel risico loopt bij terugkeer naar haar land van gewoonlijk verblijf. De beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming vereist namelijk een prospectieve beoordeling van de kans op vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade, niet een retrospectieve. Het verleden speelt in beginsel geen beslissende rol, aldus verzoekster, die vervolgens argumenteert waarom volgens haar Syrië en niet Jordanië als haar land van gewoonlijk verblijf dient te worden beschouwd en waarom haar asielrelaas dus ten aanzien van Syrië diende te worden beoordeeld. Voorts wijst verzoekster erop dat aan haar echtgenoot wel de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend. Doordat haar de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, meent verzoekster dat zij zal gescheiden worden van haar echtgenoot, wat een duidelijke schending van artikel 8 EVRM inhoudt. Zij verwijst hierbij naar het concept van “familie-eenheid” waarmee rekening dient te worden gehouden tijdens de asielprocedure.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een document van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “*Staatlozen*”, het document “*Wat zijn de voorwaarden voor asiel en subsidiaire bescherming*” van Kruispunt Migratie-Integratie, een uittreksel uit Ed Corrigan, *The Legal Debate in Canada on the Protection of Stateless Individuals Under the 1951 Geneva Convention*, een uittreksel uit UK Home Office, *Asylum Policy Instruction: Article 1D of the Refugee Convention: Palestinian refugees assisted by the United Nations Relief and Works Agency (UNRWA)* van 9 mei 2016, een uittreksel uit “*UNHCR Guidelines on International Protection: Call for Comments on: Guidelines on International Protection No. (12): Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees*”, een uittreksel uit UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), “*Lawfully Staying*” - *A Note on Interpretation* van 3 mei 1988, de beslissing waarbij aan verzoeksters echtgenoot de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, uittreksels uit Caritas International, *Vluchtschrift: Feiten en signalen: Gebroken families: de bescherming van de familie-eenheid van asielzoekers*, oktober 2012-juni 2013 en een fotokopie van een aantal pagina's van verzoeksters paspoort.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag geweigerd omdat (i) haar asielaanvraag moet worden beoordeeld ten aanzien van haar land van gewoonlijk verblijf, *in casu* Jordanië en niet Syrië, en zij uitdrukkelijk aanhaalde in Jordanië geen persoonlijke problemen te hebben gekend, (ii) de door haar voorgelegde documenten enkel haar persoonsgegevens en deze van haar echtgenoot staven en zich niet uitspreken over haar asielmotieven en (iii) het feit dat haar echtgenoot de subsidiaire beschermingsstatus kreeg toegekend niets wijzigt aan voorgaande appreciatie daar elke asielaanvraag individueel en op zijn eigen individuele merites moet worden beoordeeld.

2.3.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 27 juli 2016 (CG nr. 1526086B), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Artikel 48/3, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Vluchtelingenverdrag).

Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt: *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”*

Artikel 48/4, § 1 van de vreemdelingenwet kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt echter in dat het moet worden begrepen als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU). Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoekende partij de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien zij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Uit verzoeksters verklaringen en de door haar voorgelegde documenten blijkt dat zij geboren is in Zarqa, Jordanië: *“Ik ben in Jordanië geboren, meer bepaald in Zarqa. Ik heb daar gewoond, altijd daar gewoond en gewerkt als docent aan de Hashemite Universiteit in Zarqa. Ik ben ook in Jordanië getrouwd. Daar ook in Zarqa getrouwd en gewoond na mijn huwelijk.”* Zij beschikt in Jordanië over een tijdelijk verblijfsdocument dat elke twee jaar verlengd dient te worden en is in het bezit van een Jordaanse identiteitskaart en paspoort. Haar ouders, broers en zus verblijven thans nog steeds in Jordanië (administratief dossier, stuk 11, p. 3-5 en p. 11 en stuk 6, p. 3-6). De Raad is in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook van oordeel dat Jordanië als verzoeksters land van gewoonlijk verblijf dient te worden beschouwd. Dat zij in juni 2012 haar echtgenoot volgde naar Syrië omdat haar schoonouders ziek waren en haar man voor hen moest zorgen (administratief dossier, stuk 11, p. 5) en zij vervolgens een drietal jaar – tot haar komst naar België – in Syrië woonde, doet hieraan gaan afbreuk. Dit klemt des te meer daar verzoekster op generlei wijze aantoonde in Syrië over een verblijfstitel te beschikken, zij ook ter terechtzitting bevestigde dat zij in Syrië geen verblijfstitels had, zodat zij ook niet aantoonde gedurende een drietal jaar in Syrië te hebben verbleven, en zij ook tijdens haar verblijf in Syrië, in de mate daar geloof aan gehecht wordt, in augustus 2014 via Turkije op legale wijze naar Jordanië terugkeerde om haar paspoort te laten verlengen (administratief dossier, stuk 11, p. 4-5 en stuk 6, p. 7), hetgeen aantoonde dat zij zelf het centrum van haar belangen in Jordanië legt, ook gedurende haar tijdelijk verblijf in Syrië. Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen kan verzoekster dan ook bezwaarlijk worden gevolgd waar zij in het verzoekschrift betoogt dat zij veel meer banden heeft met Syrië dan met Jordanië omdat zij de afgelopen 3,5 jaar in Syrië heeft verbleven en omdat haar echtgenoot de Syrische nationaliteit heeft.

Waar verzoekster voorts opwerpt dat het voor Palestijnen die in Syrië verbleven niet meer mogelijk is om naar Jordanië terug te keren om hun verblijfsdocumenten te laten vernieuwen en zij in dit verband verwijst naar de *“Asylum Policy Instruction: Article 1D of the Refugee Convention: Palestinian refugees assisted by the United Nations Relief and Works Agency (UNRWA)”* van het UK Home Office van 9 mei 2016, waarin wordt gesteld dat terwijl Palestijnen uit Syrië in staat zijn om toegang te krijgen tot de UNRWA diensten in Libanon en Jordanië, ze over het algemeen niet in staat zullen zijn om toegang te krijgen tot overheidsdiensten aangeboden naar andere vluchtelingen, dat de regering van Jordanië een beleid heeft aanvaardt waarbij er geen toelating wordt gegeven voor Palestijnen uit Syrië en het over het algemeen voor hen niet mogelijk zal zijn om Jordanië legaal te betreden (tenzij ze dat doen als Jordaanse of Syrische onderdanen) en dat degenen die toelating hebben verkregen tot Jordanië worden geconfronteerd met een aanzienlijk risico om te worden uitgezet wegens gebrek aan wettelijke status, dient te worden opgemerkt dat verzoekster niet kan beschouwd worden als een Palestijns vluchteling uit Syrië aangezien zij in Jordanië beschikt over een verblijfsrecht, zij in het bezit is van een Jordaans paspoort waarmee zij legaal het land kan betreden en zij in Jordanië aldus een wettelijke status heeft. De Raad herhaalt te dezen nog dat verzoekster in augustus 2014 via Turkije op legale wijze naar Jordanië terugkeerde om haar paspoort te laten verlengen. Dat zij op dat ogenblik reeds twee jaar in Syrië had verbleven vormde voor de Jordaanse autoriteiten geen beletsel om de verlenging van haar verblijfsdocument toe te staan.

In zoverre verzoekster ter staving van haar betoog dat Syrië als haar land van gewoonlijk verblijf dient te worden beschouwd nog verwijst naar de *“UNHCR Guidelines on International Protection – Call for comments on: Guidelines on International Protection No. [12]: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees”* en naar de nota *“Lawfully Staying” - A Note on Interpretation* van UNHCR van 3 mei 1988, benadrukt de Raad dat UNHCR in deze documenten stelt dat gewone verblijfplaats, voor het doel van deze richtlijnen, betrekking heeft op een wettige en veilige verblijfsstatus in het land/gebied en dat “verblijf” zowel vaste als tijdelijke verblijfsvergunning omvat. Aangezien verzoekster beschikt over een verblijfsrecht in Jordanië, dient dit land, waar zij ook nagenoeg haar ganse leven heeft gewoond, ook volgens de richtlijnen van UNHCR aldus als haar land van gewoonlijk verblijf te worden beschouwd.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat dient verzoeksters vraag tot internationale bescherming te worden beoordeeld ten aanzien van Jordanië.

2.5. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij/zij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn/haar ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn/haar politieke overtuiging.

Uit de lezing van het administratief dossier blijkt evenwel dat verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie ten overstaan van Jordanië blijkt te koesteren. Zoals reeds terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, verklaarde verzoekster uitdrukkelijk in Jordanië nooit persoonlijke problemen te hebben gekend. Zij heeft Jordanië slechts verlaten omdat haar echtgenoot naar Syrië terugkeerde omwille van de slechte gezondheidstoestand van zijn ouders. (administratief dossier, stuk 11, p. 5). In hoofde van verzoekster kan aldus geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden aangenomen zodat zij niet als vluchteling kan worden erkend.

2.6. Verzoekster brengt evenmin elementen bij waaruit kan blijken dat zij wordt vervolgd of geïsoleerd door haar autoriteiten of derden en dat zij in geval van terugkeer naar haar land van gewoonlijk verblijf het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in haar hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoekster in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Jordanië actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoekster geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.7. Wat betreft de aangevoerde schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing er op geen enkele wijze toe strekt een inmenging in verzoeksters gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn. De bestreden beslissing strekt er immers op geen enkele wijze toe het gezinsleven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken. Evenmin leidt de bestreden beslissing op zich tot een feitelijke scheiding van het gezin. De bestreden beslissing houdt enkel in dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. De Raad benadrukt dat de schending van het recht op eerbiediging van het privé-, familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 EVRM enkel dienstig kan worden aangevoerd wanneer het gezinsleven daadwerkelijk geschonden dreigt te worden. Een loutere weigeringsbeslissing van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus zonder daaraan gekoppeld een bevel om het grondgebied te verlaten, houdt geen schending in van desbetreffend artikel. De Raad wijst er in dit verband nog op dat de vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid tot gezinshereniging en in de mogelijkheid om langer dan drie maanden op het grondgebied te verblijven omwille van humanitaire redenen. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster slechts verzocht heeft om haar de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en dat zij blijkbaar (nog) geen gebruik heeft gemaakt van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht op basis van de gezinssituatie.

In zoverre verzoekster erop wijst dat aan haar echtgenoot de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend en zij zich beroept op de eenheid van het gezin, wijst de Raad erop dat UNHCR in de paragrafen 181 tot 188 van het '*Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*' (2011) stelt dat vier voorwaarden moeten vervuld worden om in het kader van een familie-eenheid erkend te worden als vluchteling (*in extenso* de subsidiaire beschermingsstatus): verzoekster moet behoren tot het kerngezin, verzoekster bezit dezelfde nationaliteit, geen weerlegging van het vermoeden van een gedeelde vrees en de referentiepersoon geniet nog steeds een beschermingsstatuut op het ogenblik van de beslissing voor verzoekster.

In casu heeft verzoekster niet dezelfde nationaliteit als haar echtgenoot en moet haar asielaanvraag worden beoordeeld ten aanzien van haar land van gewoonlijk verblijf, *in casu* Jordanië. Verzoekster kan dan ook geen aanspraak maken op een beschermingsstatus ten opzichte van Syrië, het land waarvan niet zij, maar haar echtgenoot de nationaliteit draagt. De vaststelling dat er in hoofde van verzoeksters echtgenoot werd beslist tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus doet immers niets af aan de appreciatie van verzoeksters asielaanvraag, die geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aannemelijk maakt ten aanzien van Jordanië. Verzoekster kan zich aldus niet zonder meer steunen op de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan haar echtgenoot teneinde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aannemelijk te maken. Zij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij lijkt te betogen dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus tot haar moet worden uitgebreid. Het doel van de asielprocedure is immers niet om het recht op eerbiediging van het gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst/gewoonlijk verblijf omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe, *quod non in casu* zoals blijkt uit wat voorafgaat. Ten overvloede wijst de Raad er in dit verband nog op dat artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, maar deze richtlijn geenszins bepaalt dat de familieleden van een erkend vluchteling of van de persoon die subsidiaire bescherming heeft toegekend gekregen, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus enkel omdat zij familie zijn van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde. De gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor deze status, zullen overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid onder meer een verblijftitel bekomen (artikel 24 van de richtlijn). De Raad herhaalt andermaal dat verzoekster aldus gebruik dient te maken van de geëigende procedures die zouden kunnen leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van de gezinssituatie.

In zoverre verzoekster nog opmerkt dat ook aan haar niet H.M. recentelijke de subsidiaire beschermingsstatus werd toekend, benadrukt de Raad dat elke asielaanvraag of vraag tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen dient onderzocht te worden.

2.8. De Raad stelt vast dat verzoekster geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure voorgelegde documenten, zodat dit onderdeel van de motivering door de Raad tot de zijne wordt gemaakt.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot twee maal toe werd gehoord. Tijdens deze interviews kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van gewoonlijk verblijf van verzoekster en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.10. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoekster niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend en dat zij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.11. Waar verzoekster *in fine* vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een december tweeduizend zestien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS